

„Jak svatá Lucie nedosáhla na štěstí“

Prosinec utíkal jak voda a náš Gabrielek byl stále na cestě do Betléma. Už uletěl takový kus cesty! Ale začínal mít malinko obavy, aby se Ježíšek nenarodil dřív, než do Betléma doletí. Zrovna si tak prozpěvoval nebeské písničky a nahříval si křidélka zimním sluníčkem, když uvidí svatou Lucii, jak se pokouší vyšplhat na vysokou borovici a snaží se utrhnout jmelí.

„Lucinka?! To jsem si mohl myslet. Zase sbírá jmelí i z té největší výšky. Musím se za ní rychle letět podívat“, řekl si Gabriel a slétl dolů.

„Jéé Gabrielku, co ty tady děláš? Letíš za Ježíškem? Už se narodil?“ zeptala se Lucie.

„Ale kdepak, letím právě s předstihem, abych přiletěl co nejdříve. Mám totiž důležité poslání, budu chránit Ježíška. Radši mi ale řekni, co to tady vyvádíš?“ zeptal se anděl vážně.

„Ále..právě jsem se chystala nachystat trochu štěstí a lásky pro všechny lidi, co nevidí. Protože já zase ochraňuji slepé. A jedno takové štěstí roste tady na té borovici, ale je moc vysoko“ a ukázala prstem na samotnou špičku borovice, kde rostlo jmelí.

„Štěstí říkáš? A určitě také lásku, že Lucinko?“ zeptal se Gabriel.

„Je to tak Gabrieli, štěstí a láska je totiž to nejdůležitější. A protože ti co nevidí, si ho natrhat nemohou, dělám to pro ně já. Díky mému jmelí štěstí a lásku alespoň ucítí všude kolem,“ řekla svatá Lucie.

„A to je to nejkrásnější, pomoc bližním. To tě šlechtí Lucinko. A já ti taky pomůžu. Pojď, chyť mě za ruce a moc si přeji, aby to jmelí spadlo samo.“

Lucie chytla Gabrielka, zavřela oči a v tom andílek tak kýchl, že neopadalo jen jedno jmelí, ale hned několik ze všech stromů široko daleko!

„Děkuji ti milý Gabrielku, ani nevíš, jak moc jsi mi pomohl. To bude štěstí a lásky pro celý svět!“ zatetelila se Lucinka.

A protože se už pomalu začalo stmívat, andílek se s Lucií rozloučil a vydal se k hvězdné obloze, aby si mohl odpočinout na nadýchaném nočním mráčku plujícím oblohou. Protože na tom se spí tak sladce, že se mu pak zdají jen samé krásné sny.

A co Lucinka? Než se setmělo, jmelí už bylo v každém domě uvázané nad dveřmi. Když měla hotovo, posadila se na velký kámen, aby si odpočala a vyčkávala noci. A protože měla ještě jedno velké poslání, vytáhla svůj kouzelný hrníček temníček, nabrala do něj tmu a pořádně se napila. A proto se říká, že Lucie noci upije. Najednou byla noc mnohem kratší a ráno začínalo mnohem dřív.

